

Forfatter: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind

Titel: BREV TIL: Kauffmann, Heinrich August Theodor FRA: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind (1866-03-05)

Citation: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind: "BREV TIL: Kauffmann, Heinrich August Theodor FRA: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind (1866-03-05)", i *Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (1. bind)*, Henrik Koppels Forlag, s. 115. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001825006-001-shoot-L0018250060010062.pdf> (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Instruks for General Kauffmann, da han i 1866 rejste med Kronprinsen udenlands. Kjøbenhavn, 5. Marts 1866.

Herr General,

I Overeensstemmelse med H. Maj. Kongens Allerhøieste Befaling har jeg allerede havt den Ære mundtlig at meddele Dem, hvad jeg i politisk Henseende maatte ansee for vigtigt at iagttage under Hs. kgl. Høihed Kronprindsens forestaaende Reise, navnlig forsaavidt angaaer Opholdet i Frankrig, og jeg har troet i disse Linier at turde sammenfatte mine mundtlige Bemærkninger i følgende Hovedpunkter.

Det er min Mening, at det er hensigtsmæssigt, at de yngre Medlemmer af Hs. kgl. Høiheds Følge afholde sig fra udførligere Samtaler og bestemte Ytringer angaaende Danmarks Politik, indvortes og udvortes, i Fortid og i Fremtid. Derimod vilde det være unaturligt og kunne misforstaaes, om de ved enhver Leilighed ængstelig undgik at lade see, hvor dybt Danmark materielt og moralsk lider under den Uretfærdighed, som er øvet mod os. Denne og lignende al mindelige Bemærkninger compromittere Intet, men, hvorlangt de kunne gaae, afhænger væsentligst af den Leilighed, s. 116der fremkalder dem og den Personlighed, til hvem de gjøres, og jeg er altfor overtydet om Kronprindsens unge Ledsageres Takt og Patriotisme til at befrygte, at disse almindelige Bemærkninger nogensinde, hvad enten de angaae Fortid eller Fremtid, vilde kunne faae Skin af at være Recriminationer mod tidligere Regjeringers Handlinger eller politiske Retninger her.

8*

Jeg indseer derimod meget vel, at en saadan Tilbageholdenhed med Hensyn til Fremtiden ikke af Dem, Herr General, vil kunne gennemføres, navnlig ikke under et længere Ophold i Paris. Ligesom Hs. kgl. H. Kronprinsen let vil kunne finde sig i en Stilling, hvor Høistsamme ikke kan undgaae at udtale sig, saaledes vil De neppe heller altid kunne afvende en mere indgaaende Samtale ved den Bemærkning, at De som Militær ikke er inde i politiske Spørgsmaal og derfor ligesaa lidet troer at kunne udtale en personlig Mening, som De er indviet i Regjeringens Tanker. For at sætte Dem istand til under en saadan Eventualitet at kunne tale i Regjeringens Aand og, jeg troer at turde tilføie, i samme Retning som Hs. kgl. Høihed under lignende Omstændigheder vilde yttre sig, skal jeg tillade mig at fremhæve nogle Hovedpunkter.

1. Man maa ikke troe, at vi underhaanden virke ved de europæiske Hoffer for at opnaae nogen Forandring af Wienerfredens tunge og ubillige Bestemmelser. Vi ansee det for at være baade vor Pligt og vor egen velforstaaede Fordeel rolig at afvente, hvad Tiden vil bringe. Den franske Regjering veed, at vi iagttage denne Tilbageholdenhed ligeoverfor den, men den kunde troe, at vi muligviis fulgte en anden Fremgangsmaade ved andre Hoffer, og den vilde da deri see et Beviis paa, at vi foretrække andre Løsninger af Spørgsmaalet for den, som Frankrig altid har anbefalet. Det er derfor af dobbelt Vigtighed, at man ikke tvivler om, at vi overalt iagttage den samme afventende Holdning.

2. Der er ingen Tvivl om, at Frankrig under visse Forudsætningers. 117baade kan og vil virke til en partiel Forandring af Wienerfreden i vor Interesse, og det er vel ikke for Meget at antage, at uden Frankrig vilde Spørgsmaalet om Hertugdømmerne være naaet nærmere den for os ugunstigste Løsning, end Tilfældet nu er. Hvad vi altsaa under de nærværende Forhold alene kunne gjøre, er med Erkjendtlighed at modtage den Understøttelse, som Frankrig af forskjellige Grunde kan ville yde os, for at Nationalitetsprincippet, der er gjort gjeldende mod os til Skade for det danske Monarkies Integritet, i alt Fald kommer os til Gode til Bevarelsen af det danske Folks Eenhed. Med andre Ord vi acceptere Princippet om Slesvigs Deling efter Nationaliteten, om end Resten af dette gamle danske Kronland tilligemed Holsteen derved tabes. Keiseren har selv i sin Tid angivet Flensborg—Husumer Linien som den naturlige og nationale Delingslinie, og den Stemning, der uforandret har viist sig hos Befolkningen i den nordlige Deel af Slesvig trods alle Løfter, har kun kunnet tjene til at bestyrke Keiseren i hans Anskuelse om, at saavel Retfærdighed som en rigtig Politik anbefaler, at hvad der er dansk og vil være dansk ogsaa bør blive ved Danmark. Hvilken Virkning preussiske Befæstninger paa Dybbøl og Als maae komme til at udøve paa vore Udsigter i Fremtiden, vil De, Herr General, tilfulde kunne bedømme og ved Leilighed gjøre gjeldende. Jeg anseer det i det Hele for at være meget vigtigt, at man i Frankrig ikke troer eller paaskyder at troe, at Hs. Maj. Kongen og den kgl. Regjering skulde nære andre Forhaabninger eller ville arbeide for andre Planer end ovenstaaende.

3. Imidlertid er det den kgl. Regjeringens Opgave saa godt som muligt at reorganisere det danske Rige efter det tunge Slag, der har ramt det. Folkets solide Egenskaber og Patriotisme, Landets rige Hjælpekilder og, jeg tør tilføie, den kgl. Regjeringens alvorlige Bestræbelser ville sikkert føre til et saa gunstigt Resultat, som ydre Forhold tillade. Det kans. 118maaskee stundom falde vanskeligt for Udlandet med Retfærdighed at bedømme vore indre Forholds Udvikling, men vor Fortid maa være det bedste Beviis for, at det i alt Fald ikke vil være vor Skyld, dersom det ikke lykkes os at sikre os en Fremtid, der tilfredsstillter vore Eiendommeligheder, og finder sit Tyngdepunkt i det danske Folk selv.

4. Vi kunne ønske, at Wienerfreden modificeres til vor Fordeel, men vi kunne fordre, at de faa Bestemmelser, den indeholder for at lette os vort Tab, ikke henstaae uopfyldte. Dette er desto værre Tilfældet. Det hele finansielle Arrangement venter endnu paa de tyske Magters, navnlig Østerrigs Samtykke, og siden

December 1863 har den danske Statskasse ikke modtaget det ringeste Bidrag til den fælles Statsgjeld, uagtet Freden har stipuleret, at hvert Halvaar skal en Sum af 580,000 rd. udbetales os som Hertugdømmernes Bidrag. Den Tilbageholdenhed, som de europæiske Magter troe at burde iagttage i Spørgsmaalet om Hertugdømmernes Skjæbne, synes ikke at kunne strække sig saavidt, at de ikke ved venskabelige Forestillinger skulde kunne virke til, at saa klare finansielle Forpligtelser ikke fremdeles miskjendes til vor Skade.

Disse ere de almindelige Bemærkninger, som jeg finder Anledning til at gjøre, og som jeg beder Dem, om fornødent gjøres, at iagttage. Iøvrigt vil Grev Moltke ved sit detaillerede Kjendskab til Regjeringens Politik og til Terrainet i Paris og med særdeles Hensyn til de Forandringer, som kunne foregaae i den hele politiske Stilling i Europa, altid være fuldkommen istand til at supplere og modificere mine ovenstaaende Antydninger. I det Hele beder jeg Dem derfor betragte Grev Moltkes Anviisninger i politisk Henseende paa samme Maade, som om de directe kom fra mig. Ligeledes tør jeg anmode Dem om stadigen at gjøre Grev Moltke bekendt med de Indtryk og Iagttagelser af politisk Interesse, som De anseer for rigtige [vigtige?], og jeg vil altid sætte megen Priis paa de Meddelelser, som De maatte gjøre mig den Ære at rette til mig.

s. 119 Sluttelig er der endnu et Punkt, hvorpaa jeg tør henlede Deres Opmærksomhed. Jeg er overtydet om, at Hs. kgl. Høihed ved sin Personlighed og sine Egenskaber vil vide at vinde Keiserens Høiagtelse i en særdeles Grad, men jeg forudseer, at netop jo mere man lærer at vurdere Kronprindsen, desto opmærksommere vil man ogsaa vogte paa Høistsammes Skridt, og paa hvilke Forbindelser og Rekjendtskaber, Han maatte stifte i Paris. De vil ikke glemme, Herr General, at der i Frankrig er en Opposition, der ikke er rettet mod Regjeringen og dens Handlinger og Politik, men mod Keiseren og hans Dynasti. Medlemmerne af denne Opposition ere tildeels særdeles respectable, og deres Trofasthed mod en forsvunden Tid forøger den Agtelse, de indgyde som Personer. Men de ere dog Keiserens Modstandere, og Hs. kgl. Høihed vil derfor sikkert undgaae enhver Berøring med dem, som kunde gjøre noget ubehageligt Indtryk paa Keiseren. Ogsaa i denne Henseende vil Grev Moltkes Raad kunne være særdeles værdifuldt, da han kan give Dem Oplysning baade om Personerne og om den Grad af Opmærksomhed, som kan vises dem, uden at man derved giver Anledning til Misforstaaelse.

Afskrift i P. Vedels Privatpapirer. — 1 Randen staar: Udfærdiget privat af Grev Frijs.